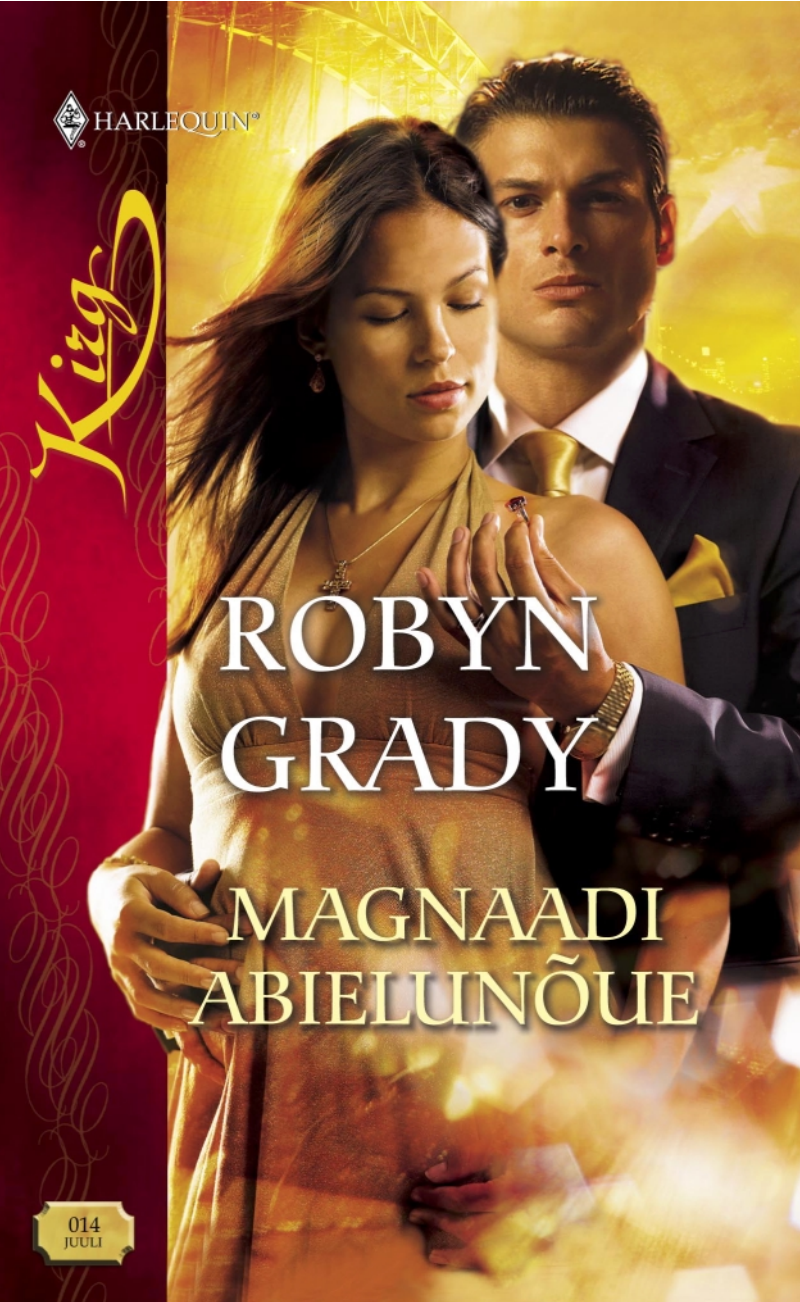

HARLEQUIN®

King

ROBYN
GRADY

MAGNAADI
ABIELUNÕUE

014
JUULI

Üks

Tundus, et Tamara Kendle ei suuda pilku lahti rebida atraktiivselt tõmmult mehelt, kes istus üksinda kabeli esimeses reas – mees oli liikumatu nagu kalju ja põrnit-ses enda ette.

Naine tundis süütundetorget iga kord, kui tema tähelepanu kantslis seisvalt õpetajalt kõrvale libises. Tamara oli siin, et jätta hüvasti ühe väga erilise inimesega. Inimesega, keda ta igatses nii väga, et tema süda valutab sõna otseses mõttes. Ta tundis end läbi kolgituna, kusa-gile reaalsuse ja põrgu vahele kinni jäänuna.

Ja ometi köitsid teda roosipuust kirstust ja lõhnavate liiliate kosest vasakul paistvad pintsakuga kaetud laiad õlad. Ehkki nad polnud isiklikult kohtunud, teadis Tamara meest rohkem kui ainult juttude järgi.

Armand De Luca, Austraalia multimiljonärist terasemagnaat, viimane oma suguvõsast.

Vähemalt nii arvas mees.

Tamara oli juba istet võtnud, kui De Luca matusebüroo kabelisse astus. Kogu teenistuse aja oli tema profiili klassikalistest joontest õhkunud enesekindlust, mida mehed imetlevad ja millesse naised kohe armuvad. Kandiline lõug, korrapärased nina ja huuled, need silmad... keskpäevasinised, raskete laugudega, ometi kõiketeadvad.

“Aitäh kõigile tulemast.” Tamara tähelepanu pöördus uuesti kirikuõpetajale; mehe pikka kõhna nägu pehmen-
das nukker naeratus. “Kõrvalmajas on peied neile, kes
soovivad tulla ja Marc Earle’i mälestada.”

Tamara lõi risti ette, lausus endamisi palve ja ohkas
alistunult. Marc oli tema kõige armsam sõber. Nad olid
koos naernud, teineteisele südant puistanud. Ja paari kuu
eest, kui õnnetu sündmustejada oli ähvardanud teda
hukutada...

Pisarad kirvendasid ja torkisid tema lauge.

Jumal teadis, et naine oli võitleja. Lapsena oli ta pida-
nud seda olema. Aga tol ööl oli ta kedagi vajanud ja nagu
alati oli Marc kohal olnud.

Kui Tamara end püsti ajas, jooksis mööda tema selga
jäine värin. Kui ülejäänud inimesed vahekäiku valgusid,
läks Armand De Luca üle kastanpruuni vaiba sarga
juurde. Tema nägu oli kivinenud maskiks, ta vaatas alla
ja puudutas läikivat puitu.

Tamara sisimast kerkis iivelduslaine. Ta lükkas pikad
tumedad juuksed kõrvale, sulges silmad ja surus käe
õrnalt kõhule. Ta hingas sügavalt sisse ja aeglaselt välja.
Kui hommikune iiveldushoog järele andis, tõstis ta pilgu.
De Luca oli kadunud.

Korruga hakkas naisel jahe, ta surus käsivarred vastu
keha ja järgnes rahvale, kes liikus läbi paralleelselt aset-
sevatest akendest langevate õrnade valgusvihkude. Õues
pani Tamara päikeseprillid ette, et peita kipitavaid silmi
suuremas osas nimetute nägude eest, kes virdasid tema

ümber nagu hääbuva orelimuusika saatel aeglast valssi keerutavad vaimud.

Kaks Marci sõpra tulid tema juurde. Kui soengud välja arvata, siis igati sarnased kaksikud Kristin ja Melanie olid tihti oma lahke naabri abi väikestes ehitustöödes ja omavaheliste nägeluste lahendamisel kasutanud. Nüüd paistsid mõlemad heitunud.

Kristin raputas aeglaselt oma lühikeste heledate juustega pead. “Ma olen ikka veel šokis.” Tema kulmud tõmbusid ninajuurel kokku. “Ma ütlesin talle, et ärgu ostku seda totrat mootorratast.”

Melanie roostekarva lokid värisesid, kui ta nina nuuskas. “See poleks kunagi tohtinud juhtuda nii hea inimesega nagu Marc.” Ta ohkas ja vaatas silmi pilgutades Tamara poole. “Ei kujuta ette, kuidas sa hakkama saad. Su äri läks pankrotti, siis tulekahju ja nüüd see.”

Kui Tamara püüdis vastamiseks sõnu leida, nähvas Kristin õele. “Suurepärane, Mel. Tal pole meeldetuletusi vaja.”

“Ma tahtsin ainult öelda, et kolm hoopi järgemööda...” Melanie nägi häbelik välja. “Noh, see peab raske olema.”

Kolm hoopi?

Tamara kõikus.

Ikka neli.

Teised astusid naiste juurde. Pooleldi kuulates põrnit-ses Tamara linna kauget siluetti, mis laius matusebüroo vaateplatvormi all. Klaasist ja metallist majad, mis

ümbritsesid Sydney sadama siidiseid laiuvaid vetevälju nagu tunnimehed, täitsid naise tavaliselt energia ja põnevusega. Täna ei tundnud ta midagi sellist.

Kui tema pööritustunne süvenes ja peelised valgusid maja poole, kus pakuti kolmnurkseid võileibu, kuumateed ja veel rohkem ahastust, lipsas Tamara lähimasse tualetti. Hetke pärast klammerdus ta portselanist kraanikausi kõva serva külge.

Oh jumal, tal läheb süda pahaks. Vähemalt oli ta üksinda eraldatud ruumis, kus igaüks võis mõne aja oma mõtteid koondada või enesevalitsuse tagasi saada. Kummargil, laup käsivarrele toetatud, andis naine end iivelduslainete meelevaleta ja tema mõtteis keerles lõputu ringina pilt – Marci nägu õhtul, mil ta sai teada, et temast saab peagi isa. Mees ütles, et armastab teda. Tahtis abielluda. Kuidas oleks naine saanud tunnistada, et armastab meest samuti – lihtsalt mitte sel kombel.

Desinfitseerimisvahendi männilõhn ja värskete gladioolide hõng tõmbasid Tamara realsusse tagasi. Südamelöögi jagu hiljem ajas ta kõrvad kikki. Kas ta kuulis midagi – koputust?

Ta vajus uuesti kõssi. Ei, ainult kurnatud närvid ja kujutusvõime. Oiates pani naine värisevad peopesad jooksva vee alla. Veel natuke vett higisel näol tuli ainult kasuks.

“Preili Kendle, vabandage mind?”

Selle sügava, esmapilgul mesise hääle peale kerkis Tamara süda kurku. Juuksed põskedel rippumas, keeras ta

end näoga ruumi ainsat sissepääsu täitva mehekujuga poole. Peopesa musta kleidi tuksleva pihaosa alla surutud, neelatas naine ja sai kõnevõime tagasi. “Jumal küll, te ehmatasite mind poolsurnuks!”

Üks tume kulm kergitatud, kiskus laisk naeratus tema külalise suunurka ülespoole. “Ma palun vabandust. Kui te siia lipsasite ja nii kauaks jäite, hakkasin muretsema, et läksite ära.” Ideaalselt ömmeldud pintsaku all kerkis mehe märkimisväärselt lai rind. “Ma olen Armand De Luca. Marco vend.”

Ammu kadunud vend, parandas naine vaikides, ehkki oli selge, et neil polnud midagi ühist ei käitumises ega välismuses. Ja ehkki ka Marci silmad olid sinised, oli tema pilk usaldav, samal ajal kui selle mehe oma jättis, noh, peaaegu kiskjaliku mulje. Võib-olla polnudki see nii üllatav, arvestades seda, mida naine tema kasvatusest teadis. Range lapsepõlv, mille üle valitses liiga auahne isa, lisaks veel ema puudumine. Naisel võis temast kahju olla, aga De Luca polnud mees, kes oleks haletsemist vajanud. Halastamatu intelligents ja kuulus sarm, mida temast nüüdki tajutavate laine-tena uhkas, andsid sellest piisavat tunnistust.

Tamara tõmbas värsket õhku kopsudesse ning suutis kraani kinni keerates viisakalt naeratada. “Marc rääkis teist.”

Mees naeratas. “Mul on hea meel. Lootsin, et saan teiega nüüd rääkida.”

Ta hoidis Tamara pilku, tema ilme oli sõbralik, kuid mõjus ja mingi võõras impulsiivne osa naisest sundis

teda noogutama ja nõustuma. Aga pikem vestlus ei tulnud kõne allagi. Vähemalt mitte täna. Mitte praegu, kui ta oli valmis kokku kukkuma. Kui naise maailm oli tema ümber sama hästi kui kokku varisenud.

Tamara tõmbas kroomitud hoidikust paberit, et käsi kuivatada. "Päev on olnud väsitav, kuid ma olen kindel, et teistele meeldiks teiega Marcist rääkida."

"Preili Kendle, mul pole palju aega. Ma soovin ainult teiega rääkida."

Naine viskas paberinutsaku prügikasti, tema naeratus oli nüüd pingutatud ja uudishimulik. "See kõlab üsna kurjakuulutavalt."

"Marco ütles, et te olete nutikas."

Naise süda ei jätnud lööki vahele mitte ainult mehe sõnade, vaid ka tema uuriva, analüüsiva pilgu pärast, mis oleks nagu püüdnud tema kõige väärtuslikumat saladust teada saada. Nagu oleks mees kuidagi aimanud uudist, mida naine polnud veel päris valmis temaga jagama.

Naine võttis jahedal ilmel peeglilaualt oma käekoti ja pani selle rihma üle õla. Ausalt öeldes hirmutas mees teda, aga olgu ta neetud, kui laseb mehel sellest aimu saada.

Tamara vastas mehe pilgule. "Te ei paista seda tüüpi, kes mingeid mängu mängiks. Rääkige, milles asi?"

Mees silmitses naist tükk aega ja astus ukseava viltustest varjudest ruumi eredasse kunstvalgusse. Tema kõrgesse laupa löikus juustepiiri kolmnurk. Tugeva kangekaelse lõua kohal piirasid kindlameelsed vaod mehelikku, kuid samas kaunilt vormitud suud.